

185

годова за
печата!

ЛЮБОВНИЯТЪ ПОГЛЕДЪ.

8 година.

41 лекции на общия класъ, държана
на 29 май 1929 год. Изгръвъ.

Доброто молитва.

Размишление върху добрия животъ.

Трѣбва да бждете малко точни. Природата обича точностъ. Ничиитѣ страдания произтичатъ отъ една несъобразителностъ. Вие мислите, че може да ходите, както и снате и идѣте искате. Тези идея изведете отъ ума си. Вие мислите, че може да говорите, каквото искате. Ако искате да страдете, може да говорите каквото искате, но, ако искате разумния животъ, трѣбва да говорите това, което е съществено. Слѣзването си има точно опредѣленъ пътъ; земята се върти въ опредѣлено време, тя не може да се върти ни по-рано по-бързо или по-слабо нѣкой пътъ. Всичко се върви по опредѣленъ пътъ. После растенията се развиватъ по сѣкия начинъ. Има една разумна законѣрностъ. Понеже вие сте свободни, дали си ви, оставили ви свободни, вие мислите, че вие позволено всичко. Свободата подреобрра ограничени. За да бждеш свободенъ на земята трѣбва да бждеш ограниченъ. А на небето е обратното. На земята, за да бждеш свободенъ човѣкъ, трѣбва да бждеш мощъ човѣкъ. На земята, който иска да бжде свободенъ, трѣбва да бжде мощъ човѣкъ, а на небето е обратното. Ломитѣ тамъ се ограничаватъ, добритѣ се освобождаватъ. Тукъ на земята добритѣ не ограничаватъ, лонитѣ се освобождаватъ. Малко работи съ това. Ако азъ на васъ ви туря хубава бѣла друма, че вие ще се ограничите да минете, за не опетните дреката, не сте свободни, треперите, виждате нѣкое петно, веднага се тревожите. Ако турите една нечиста дрека, може да минете, свободни сте. Пияниятъ не му мисли заради нищо, ни за дѣца, ни за жена, накриви калпака, казва: дай самъ сега. Хичъ не му мисли. Българитѣ казватъ: хичъ не му мисли, но го камиѣнено, ничъ доо е то. Обаче цомъ дойдете до сѣдината на живота, ще се камиѣни, защото любовта камиѣни всичко, вие ще бждете свободни. Обаче, цомъ дойде противоположната частъ на живота, вие ще се ограничите. Затуй, който е свободенъ на земята, въобще ооо ще ограничи на небето, който е ограниченъ на земята, ще се освободи тамъ. Тѣ си противоположности. Нѣкой отъ васъ ще кажатъ: донажете нѣкои работи. Въ какво седи едно доказателство. Запримѣръ вземете вие единица отъ времето, казва: точенъ трѣбва да б бждеш, секунда да не закъсиѣнешъ. Точно на време. Казва: една секунда съмъ изгубилъ, какво има? При какѣтви условия не си изгубилъ, но, ако имашъ работата съ свѣтлината, може да изгубишъ. Да кажемъ едно разумно същество, което дѣйствува съ нѣрвата на свѣтлината, единъ тренъ пътува съ бѣреината на свѣтлината и закъсиѣва петъ секунди, слѣдъ петъ секунди таво разумно съ-

цество ще бъде на един милион и петстотин хиляди километра. Къдъ ще го
гоним? Казва: какво има една секунда. Та ще водете съ какви същества
имате работа. Ако се съдесва, които се движат съ бивалска кола, може и ед
един час да закъснете. Ако имате работа съ свѣтлината, точно на време
до секунда. Ще кажете: тия работи ние ги знаем. Казват: азъ знаа да пѣя.
Я изпѣй изведажъ до. Азъ ви знаа, че знаете. Дѣтето знае буквата а, знае б,
в, г. знае всичкитѣ букви, но като му туримъ "ва" не може да го срине, послѣ
не може да събира слоговеѣ и да образува думи. Не само да знаешъ буквата
"а", не само да може да я произнесеѣ, но тия букви иматъ отношение съ сло
говеѣ и съ думитѣ. Има известни чакли мисли, които съ като елементи въ жив
вота. Въ какво седи добриятъ животъ тия елементи. Добриятъ животъ седи
въ една постѣпка, добриятъ животъ е отношение на една частъ къмъ цѣлото.
Дотогава, докато мислимъ, какво трѣба да правимъ съ хората, ти никога нѣма
да подобришъ своя животъ. Когато започнешъ да мислишъ, какво е отноше
то на цѣлото, не къмъ своя личенъ животъ, защото личниятъ животъ на човѣка
не е цѣлниятъ животъ. Често вне смислате живота на душата съ живота на
духа, съ живота на сърцето. Това съ отдѣлни области въ съзнанието. Азътъ е
едно нѣщо, душата е друго нѣщо, духътъ е друго. Нито единъ отъ васъ нѣма
прѣдстава ясна за душата. Кажете ми, какво нѣщо е душата. Всеки отъ васъ
има известни чувствования, казва: боли ме ~~големо~~ душа. Но скрѣпната на
душата какво е. Ще турите тѣй, както тѣлото. То е толкова вѣрно, колкото
като кажемъ, че внон, който не е свободенъ тукъ е свободенъ на небето.
Онзи, който е лонъ тукъ става добръ въ другия свѣтъ, и който е добръ
тукъ става лонъ въ другия свѣтъ. Какво ще разберете? Ако прѣзъ цѣлия жи
вотъ ние си искаме да угодиме на хората, да бъдете добри прѣдъ тѣхъ,
добръ човѣкъ ли става? Та казвамъ сега: има далечни цѣли, има и блиски цѣли.
Вне искате нещаствени работи. Когато се говори може да кажете: това се
отнася до менъ. Какъ се отнася до тебъ? Ако моята соба гори въ моята
къща, какво отношение има моята соба къмъ тебе, който си отъвън. Лѣстно
време е, моята соба гори, но не те интересува, понеже цвѣтя има вънъ, градин
на, плодове, казвашъ: не ме интересува ~~големо~~ соба, намиращъ моята постѣпка за
са гнуванъ. Но едно време при 30 градуса студъ, треперимъ отъвънъ, ще за
почнемъ да се интересуваме отъ моята гореца соба, ще започнемъ да хло
панъ, ще кажемъ: искаме да видя да се запознаа съ ~~собата~~. Защо? - Студътъ от
вънъ ви застава. Казватъ: човѣщина. Значи разумното може да влѣже. Лѣтото,
ако азъ дойда и ви викамъ да се запознаете съ моята соба, казватъ,

че нѣмате време и да се занимавате съ моятъ соба за глупаво го намирате. Ако е видно време при студената нощъ ви намѣря и ви повикамъ, че го считате привилегия. Правете нѣщата на мѣсто. Защото дѣ е моятъ моралъ? Въ дадения случай знами азъ изпълнявамъ една ваша нужда. Забѣлѣвамъ, че вие треперите, искамъ да ви избавя отъ ~~одро~~ ~~одро~~ студа. Затуй съмъ добъръ. А лѣтно време, понеже имате едно забавление, ядете плодове, да ви викамъ при моятъ соба, нѣма смисълъ. Какъвъ моралъ има въ това? Това положение азъ го наричамъ египетично. Азъ, който извиквамъ съмъ мораленъ човѣкъ, а вие, които седите пролѣтно време, сте немораленъ. Ако азъ съмъ на ваше мѣсто, вие ще бъдете мораленъ, азъ ще бъда немораленъ.

Едно число може да се опетни. И числата се опетняватъ. Какъ? 20 души прѣстѣпници, убийци, това число 2 и 0 вече е опетнено. 30 души светни Светията какъвъ е? Свободенъ. Домъ е свободенъ ще бъде ограниченъ. Светията на земята не може да бъде ~~ограниченъ~~ ~~ограниченъ~~ свободенъ. По-ограничени хора отъ светиятъ на земята нѣма. Бащата свободенъ ли е? Бащата е робъ; майката свободна ли е, майката е робъ; господарьтъ свободенъ ли е? Не е свободенъ. Слугата е по-свободенъ съ господаря. На господаря яйце му се пече казва българиньтъ. Това число 300 то се повишаватъ, както когато турите въ едно шишеароматъ, но, като турите нѣщо нечисто отъ тази нечистота остава въ шишето. Мирисмата. Следователно, ако вие съ една ваша лоша мисль, турите какво да е число, тосе опетнява. Въ дадения случай, то е философия въ живота. Вие мислите, че знаете много. Азъ се чудя нѣкой път на ума ви. Туй още не е философия въ свѣта. Всѣки денъ азъ може да опетня живота ви, всѣки денъ азъ може да подигна живота ви. Съ малки работи, безъ да зная може да опетня и безъ да зная може да подигна живота ви. Туй, което вие живѣте не е животъ. Бѣлата дреха, която вие носите, тоа не е животьтъ. Една тораба пари докато я занесете въ гората, единъ два деня ще я носите, поносль какво ще стане съ васъ. Ще стане скъпото нѣщо, както онзи герой, който миналь прѣзь гората, срѣцнала го мечка, че го плъна, плъна, . Какво бива отъ това, че го плъла мечка. Но слѣдъ като го плъла мечка, човѣкътъ стои боленъ деветъ мѣсеца, деветъ мѣсеца боледува отъ плънето на мечката. Че каква отрова има въ тази плънка, та деветъ мѣсеца да лежи боленъ. Каква: мечка ме плъ. Каква: може ли мечка да те плъне, и да боледувашъ отъ това, отъ друга работа е, не че мечка те е плъла, . Какъ ще обясни, че мечка го е плъла и деветъ мѣсеца лежалъ боленъ. Хубаво, ако ти носилъ тия пари и усѣцалъ, че разбойникъ ти ще те хванатъ, че те обертатъ, каквато: ти носилъ пари? Да. Паритъ не съ тво

твоя, измисляват те, може съ години да носимъ бѣлзвитѣ на тия рани паритѣ, които си ги носилъ. Ако вие въ свѣтъ страдате, никой въ свѣта не страда напрасно. Всѣки човѣкъ има за какво да страда, дали знаете или не, то е другъ въпросъ. Ако тази мечка ви срѣдне нѣкой път и ви плве, има много причини. Мечката плве човѣка само при единъ случай. Когато тя има малки мечета, ще те срѣдне и ще те плве, ~~непрѣмѣнно~~. Казва: ти си умель човѣкъ, моитѣ мечета се страхуватъ отъ хората, не си свикнали, тебе не те ли срамя че ще заплашишъ моитѣ мечета. Ти си човѣкъ трѣба да се отделишъ. Туй иска да каже мечката, като го плве. Всички ония, които мечка ги е плва се дѣца си имали. Азъ да ви докажа. Ако азъ бутна едно отъ вашитѣ мечета, ще ме плвете и отатѣка ще минете. Че какъ? Да кажемъ, чесите едно мече, което кърмите може да сте на 25, 30, 40 години, но имате една възлюбена, въ която е вашия умъ. пишете ѝ писма, азъ дойда и кажа: до ходишъ, само една дума кажа, веднага вие кипнете, казнато: ти не разирашъ, ти нея не я познавашъ, ти не си една десета частъ, ангелъ е тя, плвете, плвете. Питамъ: дѣ е погрѣшката, въ мене или въ васъ?—Въ мене. До ми влиза въ работа да ви говоря за вашата малка мечка, ни въ кривъ ни въ правъ ни е. До трѣба да ви срѣцамъ, да ви остави въ гората, да ходите съ своето меченце, единъ денъ ще стане голѣма мечка, като стане вече, нѣма да се плаши. ~~Сега~~ извадете разсуждението. Това е ежедневиия животъ, който насъ ни тревожи. Нѣкое наше мече ни тревожи, или ние сме уплашили нѣкое мече, той не ни плвѣ. Постояно се има плвене, речено-казано, речено-казано. Казвамъ: мечета сѫ това. Казвамъ: моя интересъ. Интересътъ това е мечката. Казвамъ въ великиятъ науни зависи какъ е употребявалъ една наука. Искитѣ се опорочаватъ въидно, и добродѣтелитѣ се опорочаватъ. Ако една добродѣтель дадемъ на нѣмѣсто, тя се опорочава. Ако единъ порокъ употребешъ за добро, ще го подигнешъ. Ако вземешъ и откраднешъ отъ единъ богатъ човѣкъ, който има милиони, вземешъ сто двѣста хиляди, срѣцнешъ единъ сиромакъ, който се влюбилъ въ нѣкой мома, иска да се ожени, но нѣма пари, иска да се самоубие, като го срѣцнешъ, дадешъ му паритѣ, кажешъ: вземи тия пари и живѣй както Богъ даля. Тия пари веднага се подигатъ, тѣ си на нѣсто дадени. Какво ще каже вашитѣ мораль? Може ли това да бжде? Може. На нѣсто да се самоубие единъ човѣкъ, по добръ и паритѣ да се откраднатъ. Онеи богатиятъ човѣкъ е наснеръ на Бога, ще каже: изгубихъ се двѣста хиляди лева отъ касата, отидоха нѣкъдѣ. Това си отношения, ще ги намѣри единъ денъ. Но цѣлъ като ви говори така, онеи, който не разбира ще каже: значи майже тогава да пооткрадна. Ти ще откраднешъ и може да дадешъ, но има резултати.

За резултатитѣ трѣбва да мислишь, не да те е страхъ отъ резултатитѣ. Трѣбва да знаешъ, че ако дойде нѣкой резултатъ може да счупи гърба ти. Сега допуснете друго отношение. Сега допуснете друго положение, направите къдатурите дебени греди, може да си желѣзни, започнете да товарите отгорѣ, товарите, товарите, казвате: държи къщата. Знаете ли до кое врѣме държи къщата? То има опредѣлена мѣрка, единъ динъ може тия греди да се огънатъ, и цѣлия горенъ етажъ може да се срути, ти не може да направишь цѣль единъ складъ. Тогава къщата погрѣшка правишь, натрупвашъ идеи. Кждѣ ще туряшь тия идеи, природата не обича натрупване работи. Всѣка една идея, която е подвижна трѣбва да се тури на работа. Малко идеи се изискуватъ на човѣка, за да работи. Съ малкъ капиталъ ще работишь. Съ малкъ капиталъ може да работи, който знае, а съ голѣмъ капиталъ работи, който не знае. Силниятъ човѣкъ може да носи много, а слабиятъ малко. Питамъ тогава, кой е по-умень силниятъ или слабиятъ? Силниятъ е всѣкога по-умень, обаче вие ще кажете сега, че силнитѣ хора на земята си глупавитѣ хора, а слабитѣ си умнитѣ. Обаче въ небето силнитѣ си умни а слабитѣ си глупави. На земята силнитѣ хора си добри, а въ небето силнитѣ хора си лоши. Какво ще разберете сега. Питамъ сега: кой отъ васъ би се влюбилъ въ единъ слонъ, който тежи може би 10000 тона килограма, пари има въ него. Ама нѣкой, който тежи 50 килограма може да се влюби въ него, че сърцето да тура. Слонътъ може греди да дига, а този никакви греди не може да дига, даже една метла не може да хване да взмете, влюбите се въ този. Какъ ще разрешите това противорѣчие? Това си факти, който трѣбва да се прѣведатъ. Това си истини, които трѣбва да се прѣработятъ, не абсолютни истини, то е отношението между слона и отношението между слабото същество. Туй отношение защо е така? Обаче единъ сибець слонъ може да се влюби въ ~~силния~~ слонъ. Силниятъ силния трѣбва да го обича. Слабиятъ слабиятъ трѣбва да го обича. Ако вие обичате единъ сибець човѣкъ, показва, че и вие сте като него. Другото заключение: ако не обичате слона, не може да бъдете като слона, нѣмате характеръ като слона. Ако обичате обнѣжно същество, което не може да мете, цѣлия денъ мърда прѣститѣ си, мязате като него. Като погледна идеята ви казвамъ: даиъ куца. Вие ще наведете другия примѣръ, че кажете: нали Богъ обича слабитѣ. Друга философия. Вие Бога остевете. Въ Бога има двѣ качества, които въ никое друго същество не съществуватъ. Само Богъ има двѣ сачества и тѣ го отличаватъ отъ цѣлото битие. Азъ ще ви остав да ги намѣрите. Тѣ си двѣ неизвѣстни, взтрѣ Боорвоо

съ които се отличава. Но ние въ света, които сме излезли от Бога, всички иска да бъде голъби. Никой не обича да бъде малък. Всъщност обича да бъде ученъ. Хубаво е да бъде ученъ. Всъщност иска да бъде силенъ, никой не иска да бъде слабъ. Но голъмата сила образува втвърдяване. Следъ като бъдеш много силенъ, ще се втвърдят твоите мускули. Ако си слабъ ще се образува калъ, и въ тази калъ, нищо не расте. Мекота и сухота има въ живота, тѣ иматъ съотношение и животътъ започва. Ако има само влага, животъ не може да има. Ако е само сухина, пакъ не може да има животъ. Тамъ дѣто допиратъ сухотата и мекотата въ тази точка започва този процесъ на живота. Обична става въ едното и друго положение.

⁻²²⁻
Сега азъ ще ви кажа: Не гаси огъня, грѣй се на огъня, но не го гаси! Какво ще разберете. Каква философия има въ това? Не гаси туй, което не се гаси. Да изгасишъ огъня, то е да едно да да изгасишъ своя животъ. Казвамъ: Не запущай водата, не спирай водата. Какво трѣбва да правишъ? Пий водата, не я спирай, нека си върви. Водата значи е изразъ на живота. Остави животътъ да тече тѣй, както е, не се носи въ живота да спирашъ или да туряшъ бентове, остави го да върви, може да пиешъ малко. После казвамъ тѣй: Ходи по земята, но не тѣпчи земята! Може да ходишъ по земята, но не да я тѣпчишъ. Ако тѣпчишъ по земята, ще образувашъ прахъ. Тамъ дѣто много тѣпчишъ, нѣма да има стрѣкъ отъ трѣна, пустиния ще бъде животътъ. Много хора тѣпчатъ на едно мѣсто. Ходи но не тѣпчи на едно мѣсто! Това не е никаква философия. После казвамъ: Не задаржай въздуха съ кърпа, диней го, възприемай го, пуцай го да влиза и излиза свободно. Сега вие казвате: Да служимъ на Бога. Но какъ ще служишъ на Бога, като не знаешъ? Прѣдставете си, че вие сте при единъ знаменитъ учителъ по музика, какъ ще му служишъ? Искат да му пѣешъ. Ако имашъ гласъ, или, ако нѣмашъ гласъ, стой отъкъмъ. Да му ремешъ, това не е пѣене. Той ще каже: Вънъ, вънъ? Той ще вземе своята цигулка, или пиано, или китара и ще опита регистъра на гласа ти. Ако намѣри, че ти имашъ хубавъ гласъ, ще те турятъ на почетно мѣсто, спредъ степенята на гласа. Гласътъ ще ти опрѣдѣли мѣстото. Като ти срѣдне, казва: този е отъ способнитѣ, даровитѣ е. Въ природата вие носите известни способности, искате своето мѣсто. Въ какво седи вашата способностъ? Ти казвамъ: Кѣмъ мене ти нѣмашъ уважение. Може да имамъ уважение въ вашата мисль, кѣмъ вашия гласъ. Да имашъ мисль, която да те подига. Да имашъ изкуство, да знаешъ да рисувашъ. Азъ, като ида при единъ учителъ по рисование, може да съмъ черени синъ,

но царският синъ нико не струва, ако не знае да свири. Учителътъ иска да се рисува, да е даровитъ.

Вие сте дошли до едно положение схващате живота по единъ механически начинъ. Най-послѣ казвате: Човѣкъ да си поживѣѣ. Знаете ли какво значи това "да си поживѣемъ"? Вие сте илади, ще си поживѣете, единъ денъ ще остарѣете, ще умрете, ще ви зароватъ, ще станете на прахъ, ще седнѣ може би съ хиляди год ни и знаешъ каква философия ще имашъ? Хичъ нѣма да ви взематъ, както вие мислите. Каквото си казали пророцитѣ, е вѣрно, но и каквото азъ кажа е вѣрно. Всичко, което е казано е вѣрно, но и азъ каквото казвамъ е вѣрно. Именно ч вие ще останете съ хиляди години да броятъ парци тѣлото си. Следъ като се стопи тѣлото, ще останете да броятъ частицитѣ, отъ колко частици е било направено и ще ги прѣнесете отъ едно мѣсто на друго, като богатство ще ги четете. Питамъ: хиляди години, като четете отъ колко частици е направено вашето ухо, отъ колко частици е направено вашето сърце, черва, стомахъ, коси и тѣй четете станете специалистъ туй знание кидѣ ще го приложите. Да кажемъ начислявате отъ колки хиляди частици е направено вашето око, какво ще ви ползува? Казвате: тобковъ тухли иматъ бѣлнитѣ дробове, толковъ сърцето, държите статистика, но нѣма никой при васъ, прѣбройвате, слѣдъ хиляди години, какво ще добиете? Да допуснемъ сега друго да се случи. Понеже, вие, като не може да идете въ небето, ще дойде нѣкой отъ невидимия свѣтъ, ще мине и ще пита: колко тухли имашъ? - Толковъ. - Чоже ми да ми ги продадемъ?, понеже ни трѣбватъ, слизамъ да се въплотя, менъ ми трѣбва материалъ. Ти седнѣ сега и правишъ търговия. Ти не може да слизашъ, даватъ ти толковъ пари, горѣ долу опознавате се. Аржанъ конте, тоа слиза на земята, неправи си очитѣ. Вие оставяте тия пари които сте взели, нѣма кидѣ да употребите вашия свѣтъ. Казвате: отидоха тухлитѣ, тухлитѣ бѣха хо-сществени, понеже ваши бѣха, паритѣ туряте ги на едно мѣсто на друго, броятъ ги. Сега може да обясна по този начинъ, то е една какво спечелвате по този начинъ. Само когато нѣщата се използватъ, само тогава иматъ цѣна.

Нѣкой пътъ да кажемъ седите и пѣете тона до. Нѣма идея. Но прѣдставете си, че изкажете до, когато имате една много важна мисль. Като дойде тази мисль, дойде и до. Когато нѣкой умре въ една къща, пѣсенъ има ли? Когато се роди нѣкое дѣте, майката като вземе дѣтето, започва да пѣе. Тупа го и пѣе, казва: Моето дотенце, моето ангелче! Докато пѣе се го тупа. Това си нѣща взети отъ живота, азъ не ги измислямъ сега, тѣ съществуватъ въ

сегашния животъ. Ще изясните идеята на една нѣйка. Понеже Богъ ѣ дълъ, пѣ
тя. Казва: Споредъ какво разбирамъ, така пѣя, то не е модерно, не е нѣщо отъ
Бахъ отъ Моцартъ, отъ Бетовенъ съ бекколи, не е нѣкоя класическа пѣсенъ, но тя
пѣе, идеалъ има. Като тупа дѣтето, то подържа нейния идеалъ. Сегашната кла-
сическа музика мяза на влюбенитѣ Българката не мисли за никаква публика.
Онази пѣвеца, като излѣзе на сцената, гледа всичкитѣ, иска да изкара нѣщо
отъ тѣхъ, но публиката нѣкой път се разочарова отъ нея. Казвамъ, ако може
да влѣзете въ душата на тази пѣвица, тя иска да постигне нѣщо потаено
, тази пѣвица не търси само прѣпитание, тя търси нѣкого въ публиката, като
го намѣри вече не пѣе. Пѣвецътъ или пѣвицата, като намѣрятъ този, кого то
търсятъ, не пѣятъ вече. Пѣвицата, като намѣри нѣкого, тя пѣе само на едного
не пѣе на публиката. Тя пѣе на цѣлата публика, тя казва: тебе търся, тебе
пѣя, а тѣзи си даромъ. Тѣ може да ѣ плацатъ, но тя не пѣе само, защото ѣ
плацатъ. Сега прави прѣвадъ: **Ковачо** Недоволството въ свѣта наричамъ мърмо-
рене. Това е пѣене по музика, ти пѣешъ, но тамъ се скрять. Като намѣришъ ти
онзи, когото търсимъ, не пѣешъ вече, не се карашъ вече съ никого. Като го на-
мѣришъ, казвашъ: на тебъ ще пѣя, остави ги, тѣ не разбиратъ, имамъ нѣщо, което
специално на тебъ ще пѣя. Пѣвицата никога всичко не пѣе. Има нѣща, които пѣ-
вицата никога на публиката не пѣе. Като намѣри този, който разбира така,
както тя разбира, тя ще му пѣе. Казва: На тебе може да пѣя. Казва: Имамъ една
пѣсенъ, която само на себе си пѣя. Когато кажемъ, че пѣвица млякнала, не че
млякнала, но идея има вътрѣ, казва: тази идея може да ѣ пѣя, само на единъ,
който е просвѣтенъ. Нѣкой ще каже: Гласътъ. Когато се пѣе идайно гласътъ
върви по единъ строго опредѣленъ начинъ. Тия упражнениѣ идатъ естествено.

29-5 Казвамъ сега: Вие сте дошли до единъ свѣтъ, дѣто всѣки день градите
и събарите, градите и събаряйте, и съдстви на това нищо не може да постиг-
нете. Нѣкой път казвате: Учителътъ трѣбва да ни каже. Прави сте, че трѣбва
да ви кажа. Но и вие трѣбва да разбирате. Казвате: Учителътъ трѣбва да ни
говори, толко съ години вървимъ на тази пѣть, да ни опхти. Но вие като не ѣ
искате да се опхтите. Прави сте, че искате да се отхтите. Но както е върно
едното е върно и другото. Че ако е за опъване Богъ е направилъ свѣта,
Богъ е направилъ всичко. Питамъ сега: защо има дисхармония въ свѣта? Тази
дисхармония е нама. Той е направилъ всичко и отъ насъ чака и ние да напра-
вимо всичко. Това е всичкото. Сега азъ гладенъ съмъ но въ мене има изкуство
художникъ съмъ, казвамъ: Не съмъ разположенъ, ще се опетня да работя, срамота
е. Да не работя е още повече. Ще ида ще рисувамъ.

Хемъ де платя, де кажа, ела самъ по 500 лева де платя за едно позирание
Четири пети по 5000 лева, двѣ хиляди лева. Обаче азъ, като нарисувамъ, де се
се намѣри никой богатъ, който обича хубавото, красивото, де вземе картината
де плати 20000 лева, като платя разноснитъ двѣ хиляди за позирание и три
хиляди за бои и други нѣща, всичко петъ хиляди, за пенъ де останатъ 15000
Или може да платя за едно позирание хиляда лева, петъ пети петъ хиляди лева
направя една картина, нѣкой богатъ ми даде 50000 лева, джобоветъ ми залпо
почватъ да прѣцатъ, азъ като художникъ взимамъ самоувѣрина стойка, не
че съмъ по-гениалниъ, но като дойдатъ паритъ ставамъ по-самоувѣренъ, по-
стабиланъ, то относителна реалностъ ~~Единствѣното~~, което ме подигна, то сѫ
двѣтъ картини, азъ имамъ смѣлостъ, когото повикамъ и той прокопсва и азъ.
Ти кидишь безъ работа, азъ кажа: Ела самъ, почакай и петстотинъ лева, кой
отъ васъ нѣма да печели. Мнозина отъ васъ печелятъ 5000 лева, ама нѣма
художникъ да ги повика. Казвамъ: Въ животъ де дойде едно сжщество отъ неви-
димия свѣтъ де ви повика. Хрумне ви нѣкоя идея, казвате: Азъ нѣмамъ работа
Залочни сега, хиляда лева за едно позирание. Позирай хиляда лева вземъ ра-
паритъ ^{литъ} ~~защо~~ Петъ пети по хиляда лева петъ хиляди лева, кждѣ де ги намѣ-
ришь? Ако копаятъ съ мотивата една сто лева може да вземешъ прѣзъ цѣлия
денъ. Казвамъ: тия новитъ работи идеи, като нахлуватъ можн да ги изтълку-
вате по този начинъ вне де бждете по близо до истината. Ако по този на-
чинъ хората може да разбератъ живота, ако не сж заинтересовани разумни с
сжщества за насъ, животътъ става скученъ. Скученъ е животътъ, никой не те
вика, никой художникъ не те вика, никой музикантъ не те вика. Ти гледашь
казвашъ: Животътъ нѣма смисълъ. Сега не искамъ да кажа, че туй е невжестве-
ствено въ живота. Дѣ дадени случаи има несжществена идея, която трѣбва
да се реализира, тази ~~просто~~ ^а ~~идея~~ има връзка съ идентъ, сжщественитъ
идеи. Художникъ съмъ гладенъ не може да рисувамъ. Се таки трѣбва малко х-
хлѣбець. Слѣдъ като явъ четката работи, музикантъ може да съмъ, проповѣд-
никъ, какъвто и да съмъ и светия да съмъ, трѣбва да ямъ. Светията, за да по-
покаже своето изкуство и той трѣбва да яде. Разликата е тамъ, че художникъ
никътъ яде по единъ начинъ, музикантътъ яде по другъ начинъ, по единъ и
сжщъ начинъ не ядатъ хората. Вне още не знаете, какъ дѣвчи художникътъ.
Музикантътъ и той давчи, но муз кално дѣвчи. Музикантътъ, художникътъ, не
дѣвчатъ еднакво. Светията, владиката, дѣвчи по особенъ начинъ. Венчкитъ хо-
ра въ свѣта давчатъ по особенъ начинъ, има нѣщо специфично въ дѣвчането
всѣки както давчи таково и възприема отъ храната. Защото въ природата
сжществу

существова единъ законъ, абсолютенъ законъ на дъвкането, ако ти не турнеш това абсолютно число, природата нѣма да ти даде туй количество, което искашъ. Запримѣрь природата не обича непостояннитѣ хора. Че ти си непостояненъ, тя ще ти камаѣри нѣсто. Постояннитѣ хора, разумнитѣ хора туря на работа, създава имъ работа и да нѣма работа, онѣзи, които сж непостоянни, постоянно има слизане, пакъ ще те тури нѣкъдѣ да работишъ, но ще те тури на една работѣ, която не ти по удобата, че бждешъ заставенъ да работишъ. Онази глистя, които ходи е заставена да роди рови, мислите, че доброволно рови, заставена е отъ нѣма нѣкъдѣ сега, ако се изтълкува истината, ви тази истина ще я навикете на прѣсты и че я опетните. На нашето мѣсто горѣ на Витоша имаме единъ крътъ, той е билъ единъ даровитъ философъ, прѣди двѣ хиляде години, понеже не знае нѣ до почата, пратили го крътъ да учи да рови земята. Какъ ще докажете на свѣта, че е философъ. Ще кажете: Какъ може философъ крътъ да стане? То е вѣрата ви. Сега нѣкой казва, че мѣкое магаре, или нѣкой конъ билъ нѣкой владика. Такива приказки може да ви надеда много. Единъ турчинъ принца живѣлъ много лиянски животъ, разпуснатъ животъ, развабенъ, като умрѣлъ, турчили го въ едно магаре, продали го. Не че той станалъ магаре, но го турчили вктрѣ да живѣе. Къща не ме даватъ нѣкой палатъ но къщата на нѣкое магаре. Принцътъ въ палата не може да прави каквото иска. Магарето е собственикъ, той е кираджия, свободенъ, магарето казва: Ще плащашъ. Той, като влиза, вижда какъвъ му е капа. Единъ денъ господарътъ го натоварилъ съ дърва, така се случва, че ги купилъ братъ му, който живѣлъ въ палата. Като дошли да палата, то се тегли не иска да влѣзе. Чудатъ се зацо, минава единъ дервишкикъ, казва: Не бийте магарето, азъ ще му пришегна нѣцо, и то само ще влѣзе. Казватъ: Трѣбматъ дървата, да влѣзе. Той се приближилъ е му казалъ: Влѣзъ не те познаватъ. И то влиза. Какво ще кажете вие? Ние взимае магарето съ тия обяснетия, всѣки воже да бжде поворо въ условията на магарето. Всѣкога може да бждешъ при условията на единъ червей, при условията на единъ ооволь съкопота. Тия ограничителнитѣ условия непрѣмѣнно ще дойдатъ. Това сж числа, конътъ, магарето, вольтъ, това сж математически числа, които трѣбва да разбирашъ, при какви условия сж.

Казватъ: Ти докато не станешъ преведенъ, човѣкъ не може да станешъ. Докато не изникнатъ рога, то е законъ въ природата, докато не изникнатъ рога, докато не оставишъ два противоположни метода на противорѣчие да критикувашъ, да разсждавашъ, ти човѣкъ не може да станешъ. Съ противорѣчието ще се боришъ. Обаче, ако твоитѣ рога не може да употребишъ

така дѣто трѣбва, ти не може да извадиш никаква поука за себе си. Казвамъ: Това положение, въ което се намирате, ще доидете до изходни коложени- ния на индеферентностъ въ свѣта, защото една идея, която се повтаря нераз- брано, ще докара вѣрване. Казвамъ: Да бъдемъ добри, да бъдемъ добри! Най- послѣ трѣбва да стениемъ добри, но ще стане вѣрване. То е механически начинъ. Доброто, като иде чрѣзъ механически начинъ, късатъ се оброчитѣ. Домъ се късатъ оброчитѣ, тогава вече нѣма единство въ нашето познание. Късатъ се оброчитѣ, изгуби вѣрванетоъ единството, не може да живѣе, както иска.

Сега сестрата, която принадлежи тамъ у нея се е набрала много вжглена киселина, кръвообръщението не става правилно, дихателната система не функционира правилно, малко вода има, иска да полѣятъ отвѣнъ вода. Домъ нѣкому принадлежи вода трѣбва, веднага минава. Казвамъ сега: Всѣки единъ отъ васъ може да принадлежи въ живота. Всѣки човѣкъ слѣдъ като не ялъ три четиръ ри деня, откъсватъ му се краката. Това, което липсва, ти ще го доставишъ въ живота. Казвамъ сега, вие трѣбва да използвате малкото, което ви е дадено, капиталътъ, който ви е даденъ, използвайте го. Ще се спрете върху една на способностъ, ще залочите да градите. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има опрѣдѣлена идея, която да го отличава. Казвамъ: Авъ съмъ бездаренъ човѣкъ. Това нѣщо, не е вѣрно, така не се говори. Бездарността въ свѣта съществува, само когато нѣщата не се употребяватъ на своето мѣсто. Ти не може да измѣнишъ Божествения редъ на нѣщата. Вие не може да накарате да тече водата нагорѣ. Вие не може да ходите съ ржцѣтъ, това, което краката вършатъ ржцѣтъ никога не може да го извършатъ. И туй, което ржцѣтъ вършатъ краката не може никога да го извършатъ, туй, което очитѣ вършатъ ржцѣтъ никога не може да го извършатъ. Значи всѣки органъ извършва специфична работа, която другитѣ не може да извършатъ. Следователно въ макрокосмоса имате специфична работа, която никой не може да извърши. Да допуснемъ, че вие сте на главата на този космически човѣкъ единъ космизъ, но този космизъ си има свое прѣдзначение. Като космизъ ще изпълните функцията си. Казвате: Каква е длъжността на единъ космизъ? Авъ ще ви попитамъ: Каква е длъжността на една помпа, съ която се изважда вода? Длъжността на единъ кранъ е да се върти да изтече водата. Обаче, ако ви кажа, че вие сте само единъ космизъ на този космически човѣкъ, вие мислите, че е малко. Но, ако сте космизъ, то е много, много голѣма работа е. Има хора, които и космизъ не съ. Да си космизъ на главата е много. Този космически човѣкъ има и има и дрехи.

Ако си косъмъ вземашь участие въ тѣлото, пъкъ може да си нѣкое копче на дрехата на този космически човѣкъ, по дрехата, по палтото или по панталонитѣ особена мода иматъ тия космически хора. Може да си и нѣкоя малка дупчица на дрехата за цвѣтя. Този човѣкъ има всичкитѣ желанія, той какво ле не тура. Той има дупчица на своето пабто и всѣки денъ мѣни цвѣтята кждѣто ходи се се ~~оглежда~~ оглежда, нѣма кой да хване. Нѣкой пкѣтъ дойде при хората, казва: Вне хората, какво мислите заради мене? Позвъ пакъ се намѣри въ противорѣчїе, нѣма другарь. Като нѣма какво да прави, космическия човѣкъ се занимава съ дребнитѣ ~~хора~~ хора, като се скъса едно копче, замѣни го съ друго.

41-5 Сега вие ще попитате: тази философия вѣрна ли е? Понеже казахъ, че всичко, каквото казватъ хората е вѣрно и азъ каквото казвамъ е вѣрно. Обаче, ако бѣхъ казалъ, че всичко, което казватъ другитѣ, ако не е вѣрно, то и азъ каквото говоря не е вѣрно. Ако кажа, че това, което е казано е наполовина вѣрно, то и азъ каквото кажа е наполовина вѣрно. Ако вие имате косъма на този космически човѣкъ, който е направенъ отъ такава динаматерия, вие ще бъдете най-богатия човѣкъ. Знаете ли колко стлува единъ косъмъ? Прѣведете.

Сега да слѣземъ отъ космическия човѣкъ долу на земята. Ще работитѣ и трѣбва да се живѣе. Азъ съмъ съгласенъ, че трѣбва да се живѣе. Защо трѣбва да се живѣе. Пишете една теза: ~~Досе не е~~ "Трѣбва да се живѣе и защо трѣбва да се живѣе." Нѣма да опрѣдѣляте философски, не тѣй опрѣдѣлялъ Господъ. Вънъ отъ това защо опрѣдѣлилъ Господъ, защо трѣбва да се живѣе. Казва: Трѣбва да свиришь, защо трѣбв да свиришь. Гледалъ съмъ нѣкой нѣма пари, вземи отъ единъ приятельотъ втори, отъ трети, най-послѣ вземе цигулката свири, за да изкара своята прѣхрана. Но това е побудителната причина, ако нѣмаше музикалностъ въ мене, какъ ще свирия. Най-перво природата не е ставя да си изкарамъ прѣхраната по единъ честенъ начинъ. Тя казва: Азъ ти дадохъ изкуство, ще изкарамъ хлѣба си чрѣзъ музика, ще работишь чрѣзъ музика. Казвамъ: Дотегна ми. Цѣлъ единъ животъ съ четката да цапашъ. Но два пкѣти нѣма да повтарямъ едно и също нѣщо. Втори пкѣтъ музикантъ нѣма да се родишь; Човѣкъ, като се роди веднажъ художникъ, втори пкѣтъ друго ще се роди. Еднообразие нѣма въ природата. Въ едно съществувание, ако се родишь философъ, въ друго нѣма да се родишь философъ. Нали ви казахъ, че всичко, каквото е казано отъ хората е вѣрно. Ако вие ~~вѣрвате~~ вѣрвате, че азъ каквото казвамъ е вѣрно, и вие каквото кажете ще бжде вѣрно. Ако вие не вѣрвате, каквото азъ казвамъ и вие каквото казвате, нѣма да бжде вѣрно. То е съотносителенъ законъ. Каквото азъ вѣрвамъ въ другитѣ, това и тѣ ще вѣрватъ

въ мене. Каквото азъ правя заради тѣхъ и тѣ ще го направятъ заради менъ. Каквото мислите за другитѣ хора, какъ и тѣ ще мислятъ точно по вашия ка-
лъпъ, само въ друго форма. ^{Всичко,} Че кажете: Каквото Господъ направи е добро. Не че
злото не съществува, но, ако вие кажете, че въ свѣта съществува зло, Богъ ще
каже: понеже признавате, че съществува, то съществува и въ васъ. Злото. ^{Домъ}
кажешъ, че въ свѣта съществува зло, ето какво подразбира: Азъ, като отказвамъ
злото, не че то не съществува, но, като казвамъ, че само доброто съществува
въ мене, азъ го отличавамъ само въ себе си, а въ другитѣ може да съществува,
то е другъ въпросъ. Може да отрека, туй, което е въ мене, туй, което е въ васъ
не може да отрека. Но за себе си въ дадения случай или съмъ добъръ, или съмъ
лошъ. Азъ върна само доброто. Ама ти зло не вършишъ. Азъ за другитѣ нѣма да
мисля сега. ^{Та} практич ски проложете, каквото мислите, то ще стане. Ако вие
мислите, че онзи, който направилъ свѣта, че е допусналъ нѣщо, намирате, че
Божитѣ работи не сж така, както трѣбва, вие седите себе си. ^{Та} тукъ именно
туй положение трѣбва да дойдете, да се спрете върху него, ако искате
да прогресирате. Сега много пъти вие казвате: Той е малко сприхавъ, много
говори. Че въ какво седи неговото говорене. Че той говори много високо, или
много низко, то не сж наши работи. Ако слухътъ му е много деликатенъ, той го-
вори много тихо, ако слухътъ е слабъ говори много високо. Когато обичашъ
нѣкого, казвашъ колко сладко говори, като ангелъ говори, искашъ да го слу-
шашъ, ако не го обичашъ, не искашъ да го слушашъ. Хубавото и лошото говорене
то е единъ психологически моментъ на вашето р зположение отвѣтрѣ. Казвате:
Той не говори добръ. Вие трѣбва да знаете, говорите ли истината. Не трѣбва
да се произнасите. ^{Именно} отъ какво гледище вие седите, че той не говори доб-
ръ? Човѣкътъ проповѣдва, държи цѣла една проповѣдь, "обичай Господа!" Вие
не се спирате върху това, казвате: едн кедъ си въ началото неговото въве-
дене не бѣше хубаво, не може да го изисни. Той казва: "Обичай Бога?"
Азъ хващамъ това пѣкъ какво било началото или краятъ, върху това не се
спирамъ, казвамъ: Отлична проповѣдь. Значи, той туря известни факти, че не ги
доказвалъ, азъ оставамъ това на негова сиѣтна. Азъ не се бъркамъ въ неговата
работа сега. ^{Защото} има единъ законъ въ свѣта; : Туй, което е въ противорѣчие
на земята е въ съгласие съ небото. ^{Туй,} което е безумие за хората издростъ
въ небото. Тези проповѣди, които тебе ги се вижда разхвърлена, въ небото
и слушашъ, цѣла нис, пѣкъ нѣкой вие я слушате, ангелитѣ даже и грѣбъ не да-
ватъ, никой не слуша, занимаватъ се. Тогава ще дойдете до другата страна,
че кажете: Тогава хората да не слушаеме. Разбиране трѣбва.

Щомъ правишъ усилие да говоришъ добръ, ти не говоришъ добръ. Една чешма
никога не трѣбва да прави усилие да тече добръ. Коя чешма прави усилие, отъ
нѣмайъ вждѣ тече. Послѣ чешмата никакъ не държи смѣтка, колко вода изтича е
отъ нея, колко тонове вода колкѣ ти не държи смѣтка, казва: менъ тона не
ме интересува, онзи, който напраща водата прѣзъ мене, той държи смѣтка, из-
числява, азъ въ неговитѣ работи не се мисля. Ти ще кажешъ: Какъ да не се ме-
сисъ. Прѣдставате си, че вие сте слуги при единъ господарь, много добръ чо-
въкъ, единъ день той ви дава единъ билникъ запечатенъ съ печать, дава ви
билника да го занесете, вие тръгнете, ама искате да знаете, колко тежи,
отивате при единъ бакалинъ, казвате: Я вижъ колко тежи! Прѣтеглите петъ кило-
грама. Ама какво е това нѣщо, започвате да го чевъркате, извадите талата,
тамъ дѣто го занесете, казватъ: Защо е отпечатано. Какво се ползвате, ако из-
вадите, ако го прѣтеглите, че е петъ килограма, че го опитате. Тя не е ваша
работа. Че занесете нишето, че кажете: Господарьтъ изпрати това нише. Че за-
питате ли колко тежи и какво има вътрѣ. Господарьтъ го е теглилъ и той
знае, какво има вътрѣ. Има нѣщо, което не може да опитаешъ. Ти може да го
опитаешъ, но ти ще изгубишъ своята честъ. Господарьтъ ще бѣде недоволенъ, че
каже: Стояне, колко имама да ти давамъ? - 5 хиляди лева. Даде ви паритѣ, даде
ви пхти, казва: вървете. Той казва: слуги, които теглятъ нишетата и които
чоплятъ, какво има вътрѣ не ми трѣбватъ. Мислите ли, че Господь не прави
сждото? Сждото прави. Щомъ види, че ти таглишъ нишето, казва: Ти си отъ много
умнитѣ философи, станалъ си самостоятеленъ, нѣмашъ нужда да бѣдешъ слуга.
Праца те да станешъ господарь. Чудни сте вие. Казвашъ: азъ имама Господь. Че
ти като имама Господь, нѣма какво да седнишъ тукъ. Вие сте много богати, жи-
вѣйте съ вашия Господь. Ти казвашъ, че имама Господь. Щомъ имама Господь, то-
гава иди и живѣй съ твоя Господь, ти си намѣрилъ своя пхть. При насъ седатъ
онѣзи, които нѣматъ никакъвъ Господь. Вие съ пълнитъ нишета какво правите?
турите тѣпа.
Щомъ напълните нишето, хайде навънка, празнитѣ давате, но празнитѣ иматъ
валидность. Докато вие сте празни, вие сте безъ работа, щомъ сте пълни на
пазарь ще ви продаватъ. Идеята е това, да разбирате вътрѣшния смислъ на жи-
вота. Ако по този начинъ, вие не разберете, всичкото знание въ свѣта нѣма
да ви ползува. Вие ще бѣдете: "Деветъ години Стоянъ боленъ лежалъ." На тази
българска пѣсанъ азъ не зная произхода. Деветъ години Стоянъ боленъ ле-
жалъ. Защо? - Защото Стоянъ се влюбилъ въ една мома, тя го ритнала, той се ду-
елиралъ съ онзи, който се оженилъ и н той го наранилъ и тогава деветъ

години трѣбвало да лѣкува раната. Любовна работа. Болень лежалъ Стоякъ девет години. Азъ вземамъ тия обикновенитѣ работи. Нѣщо, въ което се влюбвате не вземайте въ огрѣдичана снисълъ. Когато употребявамъ нѣкой път, че нѣкой се е влюбилъ, подразбирамъ, когато ние се влюбимъ въ нѣкоя материална вѣщь, разбирамъ красивата мома и красивия момъкъ. Азъ не разбирамъ обикновенитѣ отношения на хората. Тия обикновенитѣ отношения на ~~олюбоу~~ хората, любовта на младитѣ, тѣ не съществуватъ на земята. То е актъ чисто въ духовния свѣтъ. Ако двама млади се обичатъ, то е чистото отъ духовния свѣтъ. Това, което хората виждатъ, то е обикновенитѣ фактъ. Ако всѣки знае за вашата любовъ, тази любовъ я иматъ и птичкитѣ, животнитѣ, и бабазвѣнцитѣ по скция начинъ се обичатъ, и въ тѣхъ има флиртъ, поставятъ се, че не се обичатъ. И най-малкитѣ животни, че се обрѣна^{тъ}, като че не дава^{тъ} никакво внимание, пѣкъ той обидали, чека да я убѣди. Кавото вършатъ най-малкитѣ същества, вършатъ го и човѣкътъ. Казва: „я искамъ да го слушамъ, а що?— Не иска за го слуша, понеже тя загатнала да ѝ купи, пѣкъ той не могълъ да разбере нейнитѣ желанія. Ама, като донесе снова, което ти иска, изведнажъ усмихне се, даде му една усмивка. Нотогоо Това не е любовъ, това сж материални отношения, това го правятъ търговцитѣ. Като донесе стока въ дръгеша, той се усмихне. Като платиша единъ платъ, той се усмихне, понеже сте влѣзли. Азъ искамъ да говоря за съществени нѣща. Ако мислите така, че се опетнитѣ. Ако за любовта мислите по материаленъ начинъ, че се опетните! хубавото, което имате въ себе си, Любовта не е отъ материаленъ характеръ. Усмивки, сладки думи, това сж дръхитѣ на любовта. Но това не е никаква любовъ, това е външната дтрана. Любовта е отъ другъ характеръ. Ако ви попитамъ, колцина отъ ввасъ сж виждали единъ любовенъ погледъ. Ако знаете нарисувайте този погледъ. Въ любовтъ погледътъ има сила. Онези, които е болень, нещастень, като го погледне съ любовния погледъ, той ще оздравѣе. Че възкрѣсно. Когато Христосъ отиде при гроба на Лазаря имаше любовенъ погледъ. подигна очитѣ си нагорѣ, погледна го любовенъ погледъ бѣше и Лазаръ излѣзе отъ гроба. Ти не може да излѣзешъ отъ гроба, ако нѣкоя ти каже: Кол о те обичамъ. Да може да излѣзешъ, ако каже: Стани и ти станешъ, и излѣзешъ, то е любовъ. Ако каже: Стани и ти не станешъ, нито ти го обичашъ нито той те обича. Това е истината. Но съществува тази любовъ като възможность. Ако вие всички тукъ, които ме слушате имайте тази сила, каква цѣна бихте имали. Кои не би ви обичалъ да ви заведе нѣкъдѣ. Навсѣкъдѣ ще ви виждатъ. Хората ще ни казватъ : Погледни, погледни.

Кой баща коя майка, на която дъщерята тръгнала въ лошия път, не би те
викала безъ много думи, като погледнешъ дъщеря ѝ, да се обърне къмъ Богат.
Сега говоримъ, говоримъ. Азъ говоря на васъ, опитвамъ ви. Азъ любовно не ви
гледамъ. Азъ да ви кажа, защо любовно не ви гледамъ. Азъ съмъ отъ тѣзи, които
обичатъ истината. Който ме гледа любовно и азъ го гледамъ любовно. Не може
да измѣни този законъ. Той е Божественъ законъ. Божественото въ мене не
може да се измѣни, нито вие може да го измѣните. Ние по човѣшки можемъ да
говоримъ, каквото искаме. Може да говоримъ много работи, но божественото
въ васъ и въ мене, то е абсолютно чисто. Сега трѣбва да дойдете до
Божественото. При това Божествено други си законитѣ. Сега ви казахъ една
хубава мисль, казвамъ ви една истина, че любовно не ви гледамъ. Знаете исти-
ната. И вие любовно не ме гледате. Домъ нѣщо не стане по вашия кефъ, нѣхвър-
ляте се, казвате: Учителитѣ. Домъ заминете и азъ отподирѣ нѣкой път махна
и азъ си съмъ мнѣнието, уподобявамъ го на нѣщо. Понеже съмъ философъ упо-
добяго на едно величина, на 30, 40, 100, 10000. На всѣка величина съответству-
ва известна форма. Но съ туй, нищо не се постига. Казвамъ: неравбранъ човѣкъ
е. Нищо не се постига. Когато нѣкой до де казва ми: Знаете ли какво се говор-
ри за васъ. Казвамъ: зная. Понеже не съмъ погледналъ любовно, но още не му
дошло врѣмето. И въ себе си казвамъ: Право иматъ тия хора. Сомъ ги погледна,
любовно, здрави ще бѣдять. Казвамъ: Знаешъ ли. Казвамъ: зная, тѣ каквото гово-
рятъ право иматъ. Беди е истина. Истина е, каквото говорятъ право иматъ.
Но азъ ще кажа нѣщо. Каквото кажешь, право е и азъ каквото кажа е право. Азъ
като мисля, казвамъ: прави сж. нищо повече. Тогавъ отнасямъ мисльта къмъ дру-
го нѣщо. Ако тѣхната мисль заради мене може да ме окаля, прави сж. Подигна
се нагорѣ. Домъ като ме окалятъ, за мене в случай да направя една баня.
Влѣза въ бистрата вода, измил се. Понѣкой път мързелить сомъ, слѣда като ме
окалятъ, ида при чистата вода, влѣза вътрѣ, оккпа се, казвамъ: Много хубаво
стана, че ме окаляха, да се оккпа. Друго яче не бихъ отишль.

Отче казъ.